

Mezi hrdiny Open v St. Andrews se nesmazatelně zapsal i Jack Nicklaus.

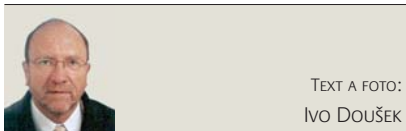
JEN JEDNO OPEN

„Kdo chce, aby na něj lidi dlouho nezapomněli, musí vyhrát Open v St. Andrews.“

Jack Nicklaus

Oficiální titul nejstaršího a asi nejvýznamnějšího turnaje světa zní „The Open Championship“. Dodneška vznikla už spousta „otevřených mistrovství“, ale „Open“, jak se klání v Anglii nazývá, je jen jedno. Koneckonců, když už je někomu 150 let, může si takový primát dovolit. Však se také jeho organizátoři ošívají, když tento major někteří titulují jako British Open.

FOTO: GLOBE MEDIA/ACTION IMAGES, GLOBE MEDIA/REUTERS

TEXT A FOTO:
IVO DOUŠEK

Další tři majory jsou o hodně mladší – US Open se začalo hrát v roce 1895, PGA Championship od roku 1918 a na Masters se bojuje od roku 1934, zkrátka proti britskému majoru to jsou vyložené mladíci. Kromě kmetského věku se Open vyznačuje ještě jedním rysem, který mu dodává punc jedinečnosti, a sice, že se odehrává výlučně na devíti klasických linkových hřištích na anglickém a skotském pobřeží, pořád dokola. Z velkých a velmi letitých sportovních událostí, jež dodnes běží, je starší jen anglické Gallopderby, klusácký závod tříletých plnokrevníků (od roku 1780), a jachtařský America Cup (od 1851). Mají hodně společného – ze složitých začátků vyrostly do krásy, točí se kolem nich miliony a sledují je spousty fanoušků.

Víte, co je LFQ? Já to netušil. Je to zkratka pro Local Final Qualification, několik turnajů na 36 jamek, které proběhnou o víkendu na hřištích v okolí dějiště Open. Ještě předtím se profíci i dobří amatéři

(s HCP 0,4 a nižším) mohou ucházet o místa v LFQ na lokálních předkvalifikacích v Anglii a Irsku, profíci vedení na světové listině to mohou zkusit na mezinárodních kvalifikacích v Evropě, Americe, Asii, ale i na Novém Zélandu či v Austrálii. Stojí to jen 130 liber (dá se říci „jen“, protože jde o dost velkou část) a každoročně jdou počty uchazečů do tisíců. Víkend před Open pak pustí do soutěže nejlepší z těchto předkol. Ale prvních padesát ze světového žebříčku a několik dalších (podle řady kritérií) postupuje přímo.

a plukovník James Fairlie, by se však jistě dmuli pýchou, kdyby viděli, co se z jejich klání vyklubalo.

Před 150 lety přišli oba ctihodní gentlemani s myšlenkou uspořádat v jejich klubu v Prestwicku sbírku. Osmdesát členů dalo dohromady kulatou sumičku 25 liber – tehdy to bylo podstatně víc než dnes – a za ni pořídili cenu pro vítěze nového turnaje. Rozhodli se pro široký červený kožený pás se stříbrnou přezkou a ozdobami. Začátkem října pak rozeslali

Ten „poslední“ rok dominoval Tom s velkou převahou. Nejpozoruhodnější kousek předvedl hned na jedničce – pětipar dlouhý 529 metrů zahrál na pouhé tři rány – holemi s hikorovým šaftem a gutaperčovými míčky!

O start na turnaji se mohou v kvalifikacích ucházet i ženy – profesionálky, ale zatím se do toho žádná nepustila. Ostatně, možná je to dobře, oba otcové zakladatelé by se možná obraceli v hrobě – turnaj byl od počátku mužskou záležitostí. Ti dva, tedy vévoda z Eglintonu

předním skotským klubům pozvání pro tři jejich nejlepší kedíky (v té době byli totiž nosiči holí první profesionálové), aby se utkali v turnaji o rudý pás. Reakce byla střídá – 17. října se na dvánáctijamkovém hřišti sešlo jen osm hráčů. Ten den obešli hřiště třikrát, a nevyhrál

ZAJÍMAVOSTI

THE OPEN CHAMPIONSHIP

Místo konání: Velká Británie

Založeno: 1860

Termín: 15.–18. 7. 2010

Letošní dějiště:

Old Course, St. Andrews

Par hřiště: 72

Délka: 7 279 yardů (6 656 metrů)

Formát: na rány

Odměna: 4 200 000 £ (cca € 4 850 000, \$ 6 850 000)

Rekordní skóre celkem: 267 ran

Greg Norman (1993)

Rekordní skóre k parů:

-19 Tiger Woods (2000)

Obháje trofeje: Stewart Cink

největší favorit Tom Morris starší, přestože měl výhodu domácího hřiště (tehdy pracoval několik let v Prestwicku jako greenkeeper a výrobce holí a míčků, než se zase vrátil do svého St. Andrews). Porazil ho Willie Park z Musselboroughu, který hrál 174 ran, o dvě méně než Tom.

Následujících 10 let se turnaj stal výlučným soubojem mezi Tomem Morrisem (4 vítězství), jeho synem stejného jména (3 tituly), jehož pro odlišení titulovali Tom Morris mladší, a Willie Parkem

(rovněž 3 výhry). Peníze se objevily poprvé v roce 1863, na 4. ročníku – druhý, třetí a čtvrtý v pořadí si rozdělili 10 liber, první si směl na rok odnést pás...

Po deseti letech svět málem o Open přišel! To bylo tak: otcové zakladatelé si dali do pravidel podmínku, že po třech titulem v řadě se rudý pás stává trvalým vlastnictvím vítěze. A to tehdy dokázal Tom Morris mladší, čímž málem poslal turnaj do věčných lovišť – nebyla cena, o kterou by se hrálo, a bez ní se turnaj opravdu nekonal.

Ten „poslední“ rok dominoval Tom s velkou převahou. V prvním kole vytvořil výsledkem 47 ran asi věčný rekord. Nejpozoruhodnější kousek předvedl hned na jedničce – pětipar dlouhý 529 metrů zahrál na pouhé tři rány – holemi s hikořovým šaftem a gutaperčovými míčky! Po třech kolech další rekord – 149 ran

and Ancient Golf Clubu ze St. Andrews, aby se složili na novou trofej. Jako protislužbu nabídli rotující pořadání turnaje v těchto třech klubech.

Tentokrát nastřádali 30 liber a vybrali „Golf Champion Trophy“, které se brzo začalo říkat „Claret Jug“. Moudře zavedli podmínku, že cena zůstává v držení vítěze jen rok, i kdyby vyhrál mnohokrát po sobě. Tak zachovali Claret Jug jako označení pro nejlepšího hráče, „Champion Golfer of the Year“, a s ním i celý turnaj až do dnešní doby... Úctyhodnou historii přerušily už jen obě světové války.

I s novou cenou pro vítěze zůstával turnaj čistě skotskou záležitostí. I když byl v roce 1874 poprvé vypsán jako „otevřený pro celý svět“, startovalo jen 12 borců... V roce 1892 se přešlo na dnešní standard čtyřikrát 18 jamek, odměny vystoupaly na 100 liber a pomalu stoupala i prestiž

Další velikán, v Americe nesmírně populární Arnold Palmer, začal na Open jezdit pravidelně. Právě střetnutí tehdy tří největších světových es dostala konečně turnaj na úroveň skutečného majoru.

a třetí výhra v řadě. Odnesl si navzdý rudý pás, konec Open!

Po roce a půl přišla spásná iniciativa, zase z Prestwicku. Pozvali kolegy z musselburgského Ctihodného Clubu Edinburských Golfistů a pány z Royal

celé akce. O dva roky později se turnaj poprvé přesunul ze Skotska do Anglie, do Sandwiche, o další tři roky později se odehrál v Hoylake u Liverpoolu.

Až do roku 1939 vyhrávali téměř jen Skotové a Angličani. Ale přesto jim začali

Fantom Open

Přinejmenším jedno dosáhl ve svém snažení podivín všech podivínů mezi golfisty, Maurice Flitcroft. Když v roce 2007 zemřel, věnovaly mu nekrolog The Times i Daily Telegraph – a to se stává jen těm nejslavnějším hráčům.

PŘIPRAVIL: IVO DOUŠEK

Když jsem si poprvé četl jeho story, nechtěl jsem věřit vlastním očím a několikrát jsem se přesvědčoval na internetu, jestli to není nějaký hoax. Není. „Progogloval“ jsem si ho důkladně, jak se hezky česky říká. Ostatně podívejte se tam sami, dozvíte se spoustu věcí. Ale ty základní najdete v následujících odstavcích.

Maurice, jeřábník z přístavu v Burrow-in-Furness, je držitelem jednoho z rekordů

Open, rekordu, který pravděpodobně vydrží navzdýcky. Kvalifikovat se na tento turnaj se mu stalo životním snem, přímo posedlostí.

Začalo to nevinně. V roce 1974 sledoval v televizi World Match Play Championship a golf se mu nesmírně zalíbil. Pořídil si nejlevnější púlset, brouzдал po okolí svého domu a pilně trénoval – pinkal do míčku po loukách a plázcích.

Za dva roky už toho uměl dost, tak se přihlásil do předkvalifikace Open ve Formby. Když vyplňoval přihlášku, našel tam kolonku, kde se ptali na jakýsi hendikep. Ten on neměl, tak zatřhl „profesional“, kde ona kolonka scházela. Hendikep ostatně ani mít nemohl, v životě celých 18 jamek v kuse nehrál.

Spoluhráči se divili, když přiletěl se zapálenou cigaretou (odpaloval jednu od druhé, jako na svém jeřábu) v poslední minutě se svým púlsetem baleným v rudém koženkovém púlbagu na start. Svou nejoblíbenější hůl, železo čtyřku, nechal v tom spěchu v autě. „S tou bývám smrtelně přesný,“ postěžoval si a odpálil s takovou razancí, jako by chtěl někoho zabít. Míček vystoupal do pořádné výšky, ale dopadl jen několik metrů před Maurice. Druhá rána – socket. Spoluhráči to napřed přičítali nervozitě, pak zavolali rozhodčí, ti s tím ovšem podle

Open bývá dějištěm velkých příběhů. Jedním z nich bylo i nakonec neúspěšné tažení Toma Watsona za rekordním šestým titulem.

FOTO: GLOBE MEDIA/REUTERS

Jonesovo vítězství v roce 1930 (šesté a zatím poslední prvenství amatéra na Open) znamenalo i zdárné dokončení tehdejšího Grand Slamu – do něj se počítalo US a British Open, US Amateur a British Amateur Championship. Tehdy se turnaj poprvé – a na dlouhou dobu naposled – dostal na první stránky amerických novin. Borcům ze Států se sem moc nechtělo, až na pár výjimek podnik nevyhledávali, tak proč o něm psát, ne? Američanům navíc British Open pravidelně kolidovalo s PGA Championship, což jim podsouvalo další důvod, proč se nevydávat na „služební cestu“ na ta divná skotská a anglická hřiště, která jim připomínala ze všeho nejvíc nepěstěné pastviny dobytka. Proto se Open zúčastnil jen jedinkrát i jeden z největších hráčů všech dob – Ben Hogan. Ale přijel, a hned vyhrál! Bylo to v roce 1953 v Carnoustie. Až další velikán, v Americe nesmírně populární Arnold Palmer, začal na Open jezdit pravidelně. V roce 1960 při své premiéře musel ještě projít kvalifikací, ale pak se tady začal utkávat s Jackem Nicklausem a Gary Playerem. Právě tato střetnutí tehdy tři největších světových es dostala konečně turnaj na úroveň skutečného majoru. Od roku 1995 patří Open oficiálně do PGA Tour a vítězství z něj byla i zpětně započtena do statistik série. Ale vraťme se ještě kousek nazpátek. Od roku 1960 se do listiny vítězů začaly zapisovat ty největší kalibry: pětkrát Tom Watson,

tříkrát Nicklaus, Player, Ballesteros, Faldo a Woods, dvakrát Trevino, Norman, Harrington. Ale vyhrávají tady i borci, kteří předtím ani potom nijak nezají. I takový je osud těch největších turnajů...

Letos se turnaj vrací opět do St. Andrews, na Old Course. Klasika všech klasik, perfektní scénář – nejstarší turnaj světa na nejstarším hřišti světa. Od roku 1990 tam turnaj pořádají každých pět let: to vymysleli šikovně, turnaj zde má vždycky kulaté nebo půlkulaté výročí. A Jack Nicklaus k tomu dodává: „Kdo chce, aby na něj lidé dlouho nezapomněli, musí vyhrát Open v St. Andrews.“ Troufáte si držitel 18 titulů z majorů odporovat? Tady náhodné vítěze neznají. Za posledních 40 let se na tomto hřišti mezi vítěze zapsali jen Nicklaus a Woods (každý dvakrát), Ballesteros, Faldo a Daly, tedy čtyři hvězdy a jeden enfant terrible (jasně, Daly), který ovšem právě ve „svém“ roce 1995 zářil a zdálo se, že je na začátku špičkové kariéry. Open jde s dobou, i když tam najdeme víc tradic než kdekoli jinde. Že se tady nespí, dokazuje například poslední úprava hřiště – pověstnou a obávanou sedmnáctku (Road Hole) natáhli ještě o 32 metrů. Bylo k tomu potřeba vybudovat nové odpaliště za plotem, na sousedním driving range, a tak teď měří slušných 448 metrů! Tak hurá k televizi, Open začíná za pár...

„cizáci“ lézt do zelí. První byl Francouz Massy (1907), pak Američané Walter Hagen (1922, 1924, 1928 a 1929) a legendární amatér Bobby Jones (1926, 1927 a 1930), pak zas dlouho nikdo.

tehdejších pravidel nemohli nic udělat, a tak pokračoval ohňostroj double-, triple- i kvadruplebogey, „pokažený“ toliko jedním parem. Ten nepřekonatelný rekord zní 121 ran, 49 nad par. Ale není to možná úplně přesné číslo, párkrát ztratil zapisovatel přehled, jenže počet ran nedokázal určit ani sám Flitcroft... Když si Maurice spočetl, že by druhý den potřeboval zahrát kolo za 23 ran, taktně se další účasti vzdal.

Ale nezůstalo jen při tom. Velmi úřední sekretář R&A Ian MacKenzie viděl ve Flitcroftově startu zneuctění svého váženého turnaje, a proto mu zakázal vstup na všechny turnaje v St. Andrews, což rychle následovaly skoro všechny anglické kluby. Přesto byly téhle story plné noviny a Maurice se stal slavným, i když asi ne způsobem, jak zamýšlel. „Chtěl jsem dobýt slávu a peníze, ale podařilo se mi jen jedno,“ postěžoval si.

Brzo po něm byly pojmenovány četné ceny (většinou za poslední místo) a dokonce turnaje, znal ho každý golfista na britských ostrovech. Maurice však trénoval dál, ta pověst kupodivu spíš povzbudila jeho odhodlání. Vyzval dokonce lana MacKenzie na „souboj“ – na hru na Old Course, aby dokázal svou třídu, ale nerudný sekretář stroze odmítl. Flitcroft se tedy rozhodl hrát s MacKenziem hru na kočku a myš. On byl myš.

Jen dva roky po prvním pokusu hrál kvalifikaci v South Herts coby americký profesionál James Pacecki. Odehrál jen pár jamek, než organizátoři odhalili jeho pravou identitu a vykárali ho ze hřiště. O pět let později, v roce 1983, vstoupil do kvalifikace v Peasingtonu švýcarský profesionál Gerald Hoppy. Trvalo to deset jamek, než byl odhalen jako Flitcroft – tentokrát to bylo těžší – nastoupil s falešným knírem a obarvenými

vlasý. Po 63 ranách v půlce kola skončilo i toto dobrodružství. Ještě v roce 1990 (to mu bylo šedesát!) se mu podařilo podfouknout pořadatele, tentokrát to bylo na kvalifikaci v Ormskirku, kam se vloudil pod jménem James Beau Jolly (jako „božole“, vysvětloval později). Když tento „americký profesionál“ zahrál na úvod triple a double bogey, prohlédl si ho někdo pořádně – a i tato eskapáda velice záhy skončila.

Maurice sepsal svou golfovou biografii, která se ale nedočkala vytištění. Měl pro ni postupně tři názvy. Od prostého „Golfista, který to zkoušel“, přes poetičtější „Golfový umělec“ až po nejpádňější „Fantom Open“. Určitě by to bylo zajímavé čtení. Spí sladce svůj golfový sen, Maurici! Tak krásnou posedlost a pílí, s jakou si za ní šel, ti může leckdo závidět!

Seznamte se s Old Course

Už tisíce stran byly napsány o Old Course ve skotském St. Andrews, jinak známém jako The Home of Golf (domov golfu). Není to přitom ani nejdelší, ani nejkrásnější, dokonce ani nejtěžší hřiště. Je však jediné na světě, které nevymodeloval architekt, nýbrž příroda sama, a to ve velmi benevolentním termínu šesti století.

TEXT: HELENA WOODCOCK, FOTO: ST. ANDREWS LINKS TRUST

V červenci se zde již po osmadvacáté sejde golfová špička z celého světa, aby se v nejstarším majoru utkala o trofej zvanou Claret Jug. A nebude to jen tak nějaké setkání, vždyť turnaj oslaví 150. výročí. Nejstarší hřiště světa bude protkáno nejmodernější technologií a nejlepší hráči planety vyzbrojeni nejdokonalejším vybavením. Přesto jim bude Old Course čelit v takřka nezměněné podobě. Jaké? To už prozradí následující řádky.

JAMKA Č. 1 BURN, 376 YARDŮ, PAR 4

Jedna z vůbec nejslavnějších úvodních jamek je charakteristická širokou fervejí, kterou uprostřed protíná asfaltová cesta, navazující na uličku Granny Clark's Wynd. Za normálních podmínek lze na této cestě spatřit vše, od maminek

s kočárky, přes páníčky se psy až po projíždějící automobily. Dalším charakteristickým rysem jamky je potůček Swilcan Burn. Přesto, že na něm neleží přístavy, neplují po něm lodě a jeho délka je pouze něco přes šest mil, je to pravděpodobně jeden z nejslavnějších vodních toků světa, protože jeho posledních pár set yardů protíná Old Course a odvádí ho do zálivu St. Andrews Bay. Ideální strategie velí použít drajvr a ránu směřovat vlevo od středu ferveje. Druhá rána by měla zasáhnout střed grínu, aby se hráči vyhnuli potoku a rafu za jamkou.

JAMKA Č. 2 DYKE, 453 YARDŮ, PAR 4

„Dyke“ je název staré kamenné zídky, která tvoří hranici mezi hotelem Old Course a fervejí sedmnáctky. Po levé straně, zhruba ve dvou třetinách ferveje leží Cheape's Bunker. Připomíná rod Cheapů ze Strathtyrum, jejichž kousek půdy byl do linksu začleněn. Sir James Cheape poprvé získal práva na půdu linksu, jež byla původně používána na chov králíků, v roce 1821. Jeho potomek pak v roce 1894 půdu prodal znovu městu. Pravá strana ferveje skýtá skryté bankry a husté hlodašové keře zhruba 200 yardů od odpaliště. Ideální odpal by měl dopadnout napravo od Cheape's Bunker. Při přístupové ráně na grín si hráči musí dát velký pozor na hřeben diagonálně se táhnoucí před okrajem jamkoviště, jež představuje zásadní překážku.

JAMKA Č. 3 CARTGATE, 397 YARDŮ, PAR 4

Název je odvozen od cesty pro kočáry, která jamku protíná a vedla na pláž, jež

byla v tu dobu vzdálená pouze na šířku New Course.

Hlavní překážkou je bankr Cartgate vlevo od grínu. Čím více vlevo hráč odpálí, tím větší šance, že mu při přístupu na grín zkomplikuje situaci. Záludný je také shluk bankrů nazvaných Principal's Nose (Přednostův nos). Svůj název si uskupení vysloužilo podle pana Halda, představeného St. Mary's College, který se vyznačoval velkým, baňatým nosem. Bankry svým rozložením připomínají právě nos a nosní dírky.

JAMKA Č. 4 GINGER BEER, 480 YARDŮ, PAR 4

Čtyřka se jmenuje zázvorové pivo, protože právě tady si starý Daw Anderson postavil v 50. letech 19. století svůj stánek s občerstvením. Nutno podotknout, že mnohdy se zde daly zakoupit nápoje daleko silnější, než je zázvorové pivo. Pro hru na této jamce se nabízejí dvě základní strategie. Odpal směřovaný na plošinu na levé straně ferveje je bezpečnější a umožní dobrý výhled pro přístup na grín. Útok na úzké údolí po pravé straně je riskantnější, protože fervej zde lemuje hustý hlodaš, vlevo je zvlněný raf schovávající úzké a hluboké bankry.

JAMKA Č. 5 HOLE O'CROSS, 568 YARDŮ, PAR 5

Jamka kříže. Pro její název se nabízejí dvě vysvětlení. Jedno říká, že hráči museli cestou ke grínu přejít (to cross) malou rozsedlinu, druhé se jednoduše přiklání k teorii, že zde kdysi stával kříž. Hráči by měli pálit vlevo od dvou vzdálených bankrů nazývaných The Spectacles (Brýle). Zároveň by si však měli dát pozor na další skupinu bankrů The Baerries, pojmenovanou podle toho, že tráva, jež je pokrývá, připomíná plnovous.

Na úvod čeká jedna z nejslavnějších golfových jamek.

Tyto bankry míčky až magicky přitahují, neboť se fervej svažuje směrem k nim. Grín je široký 100 yardů, takže je nutné přihrávku dobře promyslet vzhledem k umístění vlajky.

JAMKA Č. 6 HEATHERY, 412 YARDŮ, PAR 4

Jmenuje se vřesová, protože v časech dávno minulých grín vyplňovala půda, vřes a rozdrobené zbytky mušlí. Je tu i bankr Walkinshaw. Nositel tohoto jména byl velmi známou postavou v St. Andrews, ale jeho vášeň pro golf bohužel pravidelně předčívala jeho herní um. S železnou pravidelností se jeho drajv na šestce ocital v bankru asi 100 yardů od odpaliště. Ten je miniaturní a stejně tak hluboký jako široký. Pan Walkinshaw se mu neuměl vyhnout, ani se z něj následně dostat, a tak dodnes nese jeho jméno.

Golfisté hrající z mistrovských odpališť se na této jamce musí spolehnout na marker, který jim ukazuje, jak svou ránu umístit co nejvýhodněji. Z bližších odpališť je třeba se snažit zacílit vlevo a vyhnout se bankrům po obou stranách ferveje. Před grínem ještě číhá zrádná prohlubeň.

Druhý ze dvou tříparů hřiště, jamka č. 11, představuje vůbec jeden z největších testů.

JAMKA Č. 7 HIGH, 371 YARDŮ, PAR 4

Název jamky High (Vysoká) je odvozen od vyvýšené pozice grínu, která umožňuje výborný výhled na ústí řeky Eden. Leží zde dva známé bankry – Hill a Shell. Hill je vysekán hluboko do strany malého kopečku, což vysvětluje i jeho název.

Shell (Mušle) dostal jméno podle svého tvaru a patří k největším překážkám na hřišti.

Ideální linie pro úvodní ránu vede směrem na červenou vlajku na 11. grínu. Grín se svažuje směrem doprava a dobrá přihrávka způsobí, že se míček skutálí k jamce. ▶

Pohled na 18. jamku, jejíž grín je dílem Toma Morrise a je považován za jeho nejdokonalejší dílo.

JAMKA Č. 8 SHORT, 175 YARDŮ, PAR 3

Osmička je krátká a podle toho se i jmenuje. Je to první z pouhých dvou tříparů na Old Course. Grín je velice prostorný, ale směrem dozadu se naklání, proto je těžké na něm míček udržet. Hráči mnohdy pro hru volí dřevo nebo krátké železo v závislosti na síle a směru větru.

JAMKA Č. 9 END, 352 YARDŮ, PAR 4

Uzavírá první devítku směřující od města. Je nejvzdálenější jamkou hřiště a nazývá se Konečná. Život zde budou komplikovat bankry pojmenované podle rodiny Krugerových – Kruger a Mrs. Kruger (paní Krugerová). V době jejich vzniku zuřila Boerská válka (1899–1902) a prezidentem jedné ze znepřátelených stran byl právě Paul Kruger. „Za odměnu“ nesou překážky jeho jméno. Dva jsou ve středu ferveje asi 100 yardů od odpaliště a jeden vlevo něco přes 100 yardů před grínem. Zde budou mít hráči jednoznačnou příležitost útočit na birdie. Doporučuje se směřovat drajv vlevo od bankrů Boase's a End Hole a následně zvážít případný pat z ferveje.

JAMKA Č. 10 BOBBY JONES, 386 YARDŮ, PAR 4

Nese jméno slavného golfisty Bobbyho Jonese, vítěze Open Championship z roku 1927 a Amateur Champion z roku 1930, jenž měl k St. Andrews velmi silný a vřelý vztah jako snad žádný jiný hráč v historii. V roce 1972, rok po Jonesově smrti, se radnice v St. Andrews rozhodla

pojmenovat jamku, původně nazývanou jen Desítka, právě po tomto hráči. Vyžaduje velmi delikátní techniku. Drajv je třeba umístit přímo do středu ferveje, aby si hráč nachystal možnost jednoduché přihrávky či případně jen patu na grín.

JAMKA Č. 11 HIGH, 174 YARDŮ, PAR 3

Jedenáctka je druhý krátký par 3. Podobně jako sedmička, jejíž fervej jamku kříží, je mírně vyvýšená nad terénem. Patří k neopěvovanějším tříparům světa. Ať už fouká jakkoliv silný vítr, je to jedna z nejtěžších zkoušek na Old Course. Bankry Hill a Strath jsou učebnicovým příkladem, jak chránit grín. Ten se navíc svažuje odzadu a svádí příliš rychlé míčky do písku. Nezávisle na umístění vlajky je nutné, aby hráči mířili svou ránu mezi oba bankry. Tato jamka vyžaduje přesnost. Strath Bunker připomíná bratry Strathovi, zejména pak Davieho, který byl dobrým přítelem a pravidelným golfovým partnerem Toma Morrise juniora a také jedním z mála, kdo mu na hřišti mohl konkurovat.

JAMKA Č. 12 HEATHERY, 348 YARDŮ, PAR 4

Hlavní nástrahu představuje Stroke Bunker, jehož jméno vystihuje fakt, že pokud v něm hráč uvízne, ztratí minimálně jednu ránu. Opravdu velká taktická výzva. Střed ferveje je domovem pro skupinu nepřijemných bankrů, které hráč nemůže spatřit z normálního odpaliště, ačkoliv jsou velmi

nápadným znakem hřiště hraného v opačném směru.

Pokud vítr hraje hráčům do karet, mohou se pokusit bankry překonat. V opačném případě je třeba vyndat z bagu železo a ránu směřovat vlevo od Stroke Bunker. Grín je jeden z nejmělkých na hřišti a je jako stvořený k vzrušující ráně.

JAMKA Č. 13 HOLE O'CROSS, 465 YARDŮ, PAR 4

Ačkoliv jsou jejich odpaliště od sebe vzdálená téměř 1 000 yardů, jamky číslo 13 a 5 se dělí o největší grín hřiště. Ten má rozlohu neuvěřitelných 3 500 m². Dvěma greekeeperům trvá jeho posekání ručně vedenými sekačkami celé dvě hodiny!

Hráči zde musí umístit drajv buď nalevo, nebo napravo ferveje, ale v každém případě se musí vyhnout skupině bankrů vzdálené asi 200 yardů od odpaliště. Příznačně se podle svého původního tvaru nazývají Coffins (Rakve). Přihrávka z levé strany ovšem skýtá výhodu lepšího výhledu na masivní grín.

JAMKA Č. 14 LONG, 618 YARDŮ, PAR 5

Jamka s hned dvěma nej. Je nejdelší na hřišti a podle toho se i nazývá a zároveň ji „zdobí“ největší bankr jménem Hell (Peklo). Přesto, že je děsivý svou rozlohou a lézt do něho musíte po žebříku, shodne se většina hráčů na tom, že hrát z něj je o moc jednodušší než z hlubokých a úzkých miskovitých bankrů, které jej obklopují. Čtrnáctka je ve světě vnímána jako ideální model strategické golfové jamky.

Cílem hráčů by zde mělo být odpálit na plošinu Elysian Fields a potom se stále držet směrem nalevo od bankru Hell s ideální linií odvozenou od věže kostela v St. Andrews. Vlevo zahrané míčky umožní dobrý výhled v cestě k jamce.

JAMKA Č. 15 CARTGATE, 455 YARDŮ, PAR 4

S patnáctkou se hráči budou blížit městu. Čeká je zde hluboký miskovitý bankr jménem Sutherland. Nese jméno A. G. Sutherlanda, vášnivého golfisty, zejména pak ve vztahu k Old Course. V roce 1869 byl natolik pobouřen skutečností, že zmíněný bankr byl zasypán a hřiště přetvořeno v rozporu s tím, jak jej stvořila příroda sama, že si několikrát stěžoval R&A. Jeho stížnosti se staly

Žhavým tématem diskuze v St. Andrews a vyústily v to, že dva bratřenci přes noc bankr obnovili a nechali na něm cedulku se Sutherlandovým jménem, které od té doby nese.

Na odpališti se hráči budou orientovat podle kostelní věže a pálit mezi dva výrazné hrbolky na ferveji nazvané Miss Grainger's bosoms (Nadra slečny Graingerové). Grín je hluboko položený a patří k nejnáročnějším na hřišti.

JAMKA Č. 16 **CORNER OF THE DYKE,** **423 YARDŮ, PAR 4**

Šestnáctka se jmenuje podle toho, že je schovaná v rohu zídky (dyke), která tvoří hranici mezi hotelem Old Course a sedmnáctou fervejí. Grín chrání dva bankry Grant's Whig. Whig (paruka) vděčí za jméno tomu, že se hráči pro hru museli náležitě obléknout, což u některých zahrnovalo i paruku. Grant's získal jméno podle Johna Granta z Kilgrastonu, kapitána klubu v roce 1839, jehož míčky překážka hltila s magickou přitažlivostí. Hráči by měli odpalovat nalevo do skupiny bankrů Principal's Nose. Odpal směřovaný vpravo, směrem k plotu,

byl slavně popsán Jackem Nicklausem jako „výhradně pro amatéry“.

JAMKA Č. 17 **ROAD, 495 YARDŮ, PAR 4**

Jedna z nejslavnějších jamek v golfu vůbec. Věhlas je úměrný její obtížnosti. Jméno zdělila podle staré cesty, která tvoří její jižní hranici a na které zhasly naděje nejednoho slavného golfisty. Snad nejnámější je případ Toma Watsona z roku 1984, kdy ho chyba připravila o vítězství na Open Championship. Malý, ale zrádný Road Bunker před grínem byl středem pozornosti v roce 1995 při play-off mezi Dalym a Roccou, kdy druhý jmenovaný na jeho zdolání potřeboval tři rány. Pro účely Open 2010 byla navíc jamka prodloužena o 40 yardů. Sedmnáctka je dlouhý par 4, ale není to její délka, co testuje hráče. Je to právě trnitá cesta, kterou musejí podstoupit v bitvě o grín. Úvodní drajv je třeba vést přes staré nádražní budovy. I když míček dopadne na krátkou trávu na ferveji, je přihrávka velmi komplikovaná, protože grín je mělký a svažuje se v úhlu 45 stupňů směrem k ferveji. Když bude rána příliš agresivní, míček grín přelétne a skončí právě na výše zmiňované silnici. Bude-li

naopak rána příliš krátká, patrně skončí v bankru zvaném Road Hole. Existuje jediné místo, kde může míček přistát bezpečně, a tím je přední pravý roh grínu.

JAMKA Č. 18 **TOM MORRIS, 357 YARDŮ, PAR 4**

Grín je dílem Toma Morrisa a je považován za jeho nejdokonalejší výtvar. Hráči drajují k památníku Martyr's Monument. Nejnámější dominantou této jamky je legendární kamenný můstek Swilcan Bridge, vedoucí přes stejnojmenný potok. Asfaltová cesta protínající osmnáctou ferveji není překážka, ale nedílná součást hřiště, odkud je třeba hrát, jestliže zde hráč uvízne. Valley of Sin (Údolí hříchu) je poslední překážkou na Old Course. Na nečekaně zvládnutém grínu osmnáctky snad napočítáme nejvíce trojpatů na světě.

Celkem 112 bankrů, délka 7 305 yardů a par 72, tolik jen pár čísel, na něž se účastníci Open Championship mohou těšit. Celkem 56 greenkeeperů se bude starat o to, aby v průběhu turnaje bylo hřiště ve špičkové kondici. Je to čtyřnásobek normálního počtu. My ostatní se budeme dívat a užívat si dokonalý sportovní zážitek. ■